

Ο Γερμανός

(ΔΣ) Χαρουπιά! Είχε μία χαρουπιά εδώ ακριβώς. Κι έβαλα και εγώ τώρα μία και τη φύτεψα επίτηδες, λέω ξανά τη χαρουπιά να την έχουμε εδώ. Ναι! Εεεε, χρόοονια! Χρόνια! Αλλά... Εν τω μεταξύ, εν καιρώ Γερμανών, ένα... ένα σπουδαίο: Η πεθερά μου ήτανε νέα. Ήταν ωραία, ήτανε δύο μέτρα, ήτανε αφράτη, ήτανε... Ήτανε γυναικάρια! Ο πατέρας μου μου 'λεγε «Καημένη, θα σου δώσει μία έτσι...», πριν να τη γνωρίσει, «...και θα κάτσεις κάτω! Θα σε κάτσει!» [μιμείται τη φωνή του πατέρα της] Αλλά ήταν τόσο καλή μαζί μου! Λοιπόν και... εν καιρώ Γερμανών... Κάθε πρωί ήταν ένας Γερμανός εκεί απέναντι. Κάθε πρωί. Της έλεγε ο άντρας της: «Αγγέλα, κακό μπελά έχουμε στο κεφάλι μας!» [μιμείται τη φωνή τού πεθερού της]. Κάθε πρωί ο Γερμανός εκεί. Κάθε πρωί ο Γερμανός, εκεί! Και δεν πλησίαζε στο μαγαζί. Τελικά κάποιος τον πλησίασε, κάτι έγινε, ε, του είπαν: «Έλα να πεις καφέ...», αυτό, αυτό, και της λέει με..: «Μαμα», της λέει. Της τό 'πε για να το καταλάβει ότι μοιάζει στη μάνα του, [δείχνει με το χέρι της το πρόσωπό της για να δείξει ότι ο Γερμανός είπε στην πεθερά της ότι του θυμίζει τη δική του μητέρα] ...«κι έρχομαι κάθε πρωί να σε βλέπω». Ο Γερμανός. Και τι... Είχα εγώ... έχω ένα τραπεζομάντηλο. Της έφερε ένα σεντόνι, το οποίο η πεθερά μου το έκανε τραπεζομάντηλο, άσπρο και τις έφερε κι εκείνες τις κουβέρτες, τις ολόμαλλες. Είχα μέχρι πρότινος και σιδέρωνα. Όχι μέχρι πρότινος, πριν είκοσι χρόνια, σιδέρωνα επάνω. Εκείνες τις χακί τις ολόμαλλες τις κουβέρτες, της είχε φέρει. Κάθε φορά ερχότανε και κάτι της έφερνε. Ο Γερμανός! Κάτι της έφερνε, ναι, γιατί τη θαύμαζε ότι είναι ίδια η μάνα του. Ναι!